

את עצמו מצד זה — של חולשותיו, של לבטיו. אף כי לא היתה בכך, בעצם, כל חולשה...

בסוף כיתה ט' עמדה קבוצת „סער“ לבחור את שני מדריכה הראשונים. ועמרם נבחר. הוטלה עליו משימה קשה מאוד למדריך מתחיל: לעבוד עם קבוצה הצעירה מקבוצתו בשלוש שנים בלבד. חטיבה צעירה טרם היתה אז בכפר-מנחם; הבנים הבוגרים — עודם בצבא, ועלינו הוטלה ההדרכה בכל שכבות-הגיל. כל מדריך-מתחיל חרד לקראת הבאות. בלתי-בטוח. אבל כאן היה ברור, כי הנסיעות התכופות (מנגבה — הביתה, ובחזרה), הכנת הפעולות בקן בלתי-מגובש, והמרחק הגילי הקטן בין „סער“ ל„ליבנה“ — עלולים לפגוע קשות בלימודיו ובפעילות החברתית של אותו מדריך, במוסד-הוא, בנגבה. אך עמרם לא נרתע. מישהו צריך לעשות את זה, ובכן — זה ייעשה — וייעשה על-ידו. ובאמת: הטלת המשימה עליו נראתה כה טבעית, כה הולמת. והוא עמד בה, הן כמדריך והן כראש-קן. מאוחר יותר נפגשנו בצבא, במסגרת אותה חטיבה, חטיבת „גולני“. עמרם היה כבר „ותיק“ בחטיבה, ואילו אני — עקב שליחותי — טירון מתחיל. מפקד הכיתה שלי הכירו היטב מקורס המ"כים, וכך זכיתי לדרישות-שלום רבות מידי, דבר שהוא חשוב ויקר כל-כך לכל חייל, ובפרט ל„ירוק“. ואמנם, לא מעט תודות לעידודו שלו, של עמרם, יכולתי לעבור את הטירונות הקשה של „גולני“ בשקט ובבטחון, אף שמצב-בריאותי ודרישות-היחידה לא עלו תמיד בקנה אחד. עמרם טרח לספר למפקדי את עיקרי הדברים, והלה עמד לצדי כל אימת שנוקקתי לכך. וזה היה כל-כך אופייני לו, כל-כך הוא.

איני יודע אם הוא רצה לשרת דווקא ב„גולני“, אך נדמה לי כי חיל-הרגלים היה מקומו הטבעי. הוא אהב את הטבע ברמ"ח אבריו, והסיוור בו הפך לחלק קבוע בכל תוכניותיו. בחברת-הילדים קיים עמרם את משק בעלי-החיים. רק עכשיו, בימים אלה, זיפדפתי בעיתון-הקבוצה דאז, „מפרי עטנו“, בטאונה של קבוצת „עופר“. בכל גליון ניתנה אז סקירה על משק-הילדים, ובכל המקרים הסוקר היה אחד: עמרם. מקרה? ודאי שלא! שכן, מאוחר יותר, ב„מוסד“, עובד עמרם במשק-ה„מוסד“, או בכל עבודה חקלאית אחרת, מרבה לטייל, מקדיש זמן רב לעיסוק בצופיות. כך, שהדרך — כפי שאתם רואים — רצופה, נמשכת.

אבל — נחזור לאהבת הציפורים:

עכשיו — התחיל האביב:

הדרורים התחילו בונים את קניהם, וקול-זמרתם נשתנה מזה שהיה בחורף — החוהיות מזמרות בעליונות, ורק עכשיו נראות על האדמה, יען פי בחורף אינן יורדות אף פעם למקומות נמוכים, ונמצאות רק גבוה, מעל פני האדמה. לפני שבוע הגיע הירקון הסורי. הוא ממשפחת הכנריים, כנראה, כי שירתו דומה לזמרת הכנרית —

לפני שבועיים הגיעו הסיסים. הם דומים לסנונית, אלא שהם קצת יותר גדולים ועפים בגובה רב. הם אוכלים זבובים.

הנהליאלים עוזבים את הארץ, והזרירים נעלמים. רק עורבי-הזרע נראים, בלהקות. בעוד חודש יגיעו התורים והסנוניות. ועוד מעט תוכלו למצוא קנים וגזלים בסבכי-העצים — — —

עמרם

(מתוך עלון הקיר „מפרי עטנו“, נגבה, 1951)